

עין משפט
נר מצוה

ח:

שנים עשר פסחה שמונה. ללחקר שצטעה שמונה נקיים ילמה מן הספק ממה נפשך אפילו תאמר שנים הראשונים סוף זיצה היו הרי כלו לה ז ממנין האחרון י"ח ימים וילאו ימי נדות חוזב ותחילת נדה היא אצל יום שמיני ועלמו ספק הוא דיש לומר ה' שנים מן ה"י"ב היו סוף זיצה והעשרה צבעה מהן נלדות והשלשה לזוב והוא זצב ו' נקיים יצצה ושמיני זה שראתה צו עדיין מן האחד עשר הוא ואינה תחילת נדה שאין צין סוף נדה לתחילת נדה פחות מ"א יום ^[א] דכלו הי"צ ^[ב] ימים ממנין האחרון או שמא תחילת נדה היא ^[א] שיום ראשון של שנים עשר תחילת נדה היה ולסוף צבעה כלו להם ימי

ולא יתר ע"ג ג' שבועות. נגעיי צמים דזימנין דלא ידעיין אס נטירו לגמרי עד שלשה שבועות כגון שאס עמד צראשון וצשני וחלץ וקצה וטח ונתן לו צצוע אחר שאס חזר טעון נתילה ואס לא חזר טהור אצל אדס לעולם צשני צצועות ידעיין דיניו דאס עמד צצצוע שני טהור מיד וצפרות כגן (מששה) ימים אין לידע טהרתו דאין הסגר פחות משצעה:

משפטיך תהום רבה. נגעיי צמים שיכולין לצא לדי איחור של שלש שבועות: מאי

נערהו לגמרי עד שלשה שבועות כגון שאס עמד צראשון וצשני וחלץ וקצה וטח ונתן לו צצוע אחר שאס חזר טעון נתילה ואס לא חזר טהור אצל אדס לעולם צשני צצועות ידעיין דיניו דאס עמד צצצוע שני טהור מיד וצפרות כגן (מששה) ימים אין לידע טהרתו דאין הסגר פחות משצעה:

משפטיך תהום רבה. נגעיי צמים שיכולין לצא לדי איחור של שלש שבועות: מאי

יתר על שלשה שבועות: גמ' צפחות משבוע נגעיי אדם ולא יתר על שלשה שבועות ינגעיי צתים אמר רב פפא יצדקתך כהררי אל אלו נגעיי אדם משפטיך תהום רבה אלו נגעיי צתים ^[א] פשטיה דקרא במאי כתיב אמר רב יהודה אלמלא צדקתך כהררי אל מי יוכל לעמוד לפני משפטיך תהום רבה רבה אמר צדקתך כהררי אל מפני שמשפטיך תהום רבה במאי קמיפלגי בדר' אלעזר ור' יוסי ברבי חנינא דאיתמר ^[ב] רבי אלעזר אמר כובש רבי יוסי בר' חנינא אמר נושא רבה ברבי אלעזר ורב יהודה ברבי יוסי ברבי חנינא: **מתני'** ה"אין פוחתין מארבעה חדשים המעוברים בשנה ולא נראה יתר על שמונה ^[א] שתי הלחם יאין נאכלין פחות משנים ולא יתר על שלשה ^[ב] לחם הפנים יאין נאכל פחות ממ' ולא יתר על אחד עשר ^[ב] אין קטן נימול פחות מח' ולא יתר על שנים עשר: גמ' מאי לא נראה יתר על שמנה אמר רב הונא לא נראה לחכמים לעבר יתר על שמונה מאי שנא תשעה דלא אם כן

קאמרי: נדה ופסחה. שדעד מאימת תמנה ימי נדה שאס תראה שלשה או ארצעה ימים לא תמנה אלא שלשה והס ואיך יהיו לה ימי זצב שאס תראה ^[א] אחר תהא שומרת יום ^[א]: **כל הטעום וצום**. לקמן ^[א] מפיק לה ומפרש אלא כל זצות הטעוות כלומר כל הך דאיכא צנהך דלעיל דמאינן לספוקינן צצצות כגון כולהו צר מיזס אחד טמא וצמי ימים טמא דצצרי תמתלא ויזמי טמא ליכא לספוקה צצצה: **צמזיום קרבן**. לסוף צצעה נקיים שמי תוריס אחד לחטאת ואחד לעולה כדין זצב דשמא זצות היו: ואינו נאכל. החטאת אינה נאכלת דשמא לא ימי זיצה היו וחטאת זו חולין ומליקתה צצילה דחולין מלוקין איין אלא צצילה והעולה קריצעה עד תנאי אס זצב היא תהא לחוצתה ואס לאו תהא לצדה אצל תצצות דצצה לייא: חוץ מפסחה ז' ופסחה ח' **שצמזיום קרבן** ונאכל. דמנה נפשך ^[א] יצא דצח הכהן ואס צא יצא הכהן מצינו ור': **אלו נגעיי קמאי** לסוף זיצה אפ"ה ה"א ^[א] תחלת נדות וזיצה ממנין האחרון דהא פשו להו ^[א] ימים ^[א] צצרות ו' לזוב וכ"ש א' נתיח הוו תחלת נדות שו' מינייהו סוף זיצה ממה נפשך זצות הן אצל כולהו קמייאת ספק זצות הן דאיכא למימר ג' ^[א] ימים מהך זיצה הוו זצבה היא ואיכא למימר לאו זצב היא דב' יומי קמאי מסוף זצות ומו לא ה"א זצב ממנין האחרון: **אטו כל הטעום וצום**. והא חששא צעלמא הוא ולאו דעאי זצות ניניו: **אלא כל וצום הטעוות**. דמשמע כל שיט לספקו צוצב תמתת טעוהו דהיינו משלשה ימים טמא ראיתי ואיך: **בארבי'** אין. טהור צנגעים צפחות משצצב אחד להסגר: גמ' נגעיי אדם. יט צצס צצצצב צפרשה ויקרא ^[א]: נגעיי צציס. שלש צצצעות דצתנאי צצורת כהנים ו

וצב הכהן וצא הכהן ^[א] וז' היא שיצה וז' היא ציאה מה ציאה חולץ וקואה וטח ונותן לו צצצב אף שיצה בר' ומנין שאס עמד הנגע צעיניו צזה וצזה וצצצב ראשון ^[א] ושניה מנין שחולץ וקואה וטח ונותן לו צצצב והיינו צצצב שלישי ת"ל וצא הכהן ואס צא יצא הכהן מצינו ור': **אלו נגעיי אדם**. שנצצרין צצצצב אחד אס לטהר אס ליחלט וצדקה גדולה היא זו: **אלמלא צדקתך כו'**. דכמפרש ^[א] לקמן: **צמזיום קמיפלגי ונוח' רבי אלעזר אמר כוצש**. הקצ"ה ^[א] כוצש ומסמיר עונות תחת מחילת כסא הכבוד כדי שיכריעו הזכויות: **נושא**. נושא ומגביה כף העונות למעלה כדי שיכריעו הזכויות: **רצה בר' אלעזר**. והכי קאמר צדקתך כהררי אל שאתה מצדיקני צמה שאתה כוצש ומסמיר משפטיך דהיינו עונות צתהוס צרה: **ורבי יהודה בר' יוסי צצצרת**. והכי קאמר אלמלא צדקתך כהררי אל שאתה עושה לנו צדקה שאתה מגביה עונות מי יוכל לעמוד מפני משפטיך שיהו מצריעיין עד תהוס צרה: **בארבי'** אין פוחסין מארצעה חדשים מעוצרין. של שלשים יום צצנה ועולא מפרש טעמא צגמ' ^[א]: **פחות משנים**. ליום שני לאפיייתן: **ולא יוסר על שלש**. ליום שלש לאפיייתן נאכלין ומו לא. ^[א] חל יוס טיב של עצרת להיות צצצח צצצת נאפות צצצב צצב שאין אפיייתן דוחה לא צצב תח' ^[א] ואל יוסר על שלש. ליום שלש לאחר תנופתן דהיינו ליום שלשי נאפחל עצרת נאפחל משאר יום השצת נאפות ערב י"ט ונאכלות צצ"ט שהוא שני לאפיייתן: **לחם הפנים כו'**. כיצד נאפיין צצצב ונאכלין לצצת האחרת שהוא יום תשיעי לאפיייתן חלו שני ימים טיזיס של ראש השנה להיות חמישי צצצת וששי צצצת נאפה לחס הפנים צצציעי צצצת ונסקר צצצת ונאכל צצצת שניה שהוא אחד עשר לאפיייתו: קטן. נימול לשנים עשר כיצד נולד צין השמשות של ערב צצת אינו נימול צצצת דשמא תשיעי הוא דיין השמשות ספק יוס ספק לילה ואס יוס הוא נמצא צצת יוס ^[א] תשעה ומילה שלא צומנה אינה דוחה לא צצת ולא י"ט ואס חלו שני ימים טיזיס של ר"ה אחר אותו צצת אינו נימול עד יוס שלישי שהוא שנים עשר ללידתו: **גמ' לא נראה לחכמים לעצב יוסר על שמונה כו'**. ורישא דמתניתין דקתני אין פוחתין מד' חדשים מעוצרין דלא עוצדיין חסירין יוסר על שמונה אצל שמונה צצצתן ואל מפרש השמא ועולא מפרש לה לקמן ורב הונא אינה ליה דעולא: **דאס קן**. דעצדיין תשעה מליאים קדים אחי סיכהרא חדמא תלתא יומא קודס ר"ה צצין מולד תשרי יום לנמול תשרי הצא ד' ימים וח' שעות ותמע"ו חלקיס ואס מולד תשרי זה צתחילת ליל צצת נמצא מולד תשרי הצא צצמונה שעות ליום ^[א] ארצב צצצת וכשאנו מוסדרין החדשים אחד מלא ואחד חסר נקצב ראש השנה ציוס המולד סקסר מולדות הלצנה אחד מלא ואחד חסר שחדש צצנה תשעה ועשרים יוס וחאי ושמי ידות שעה וע"ג חלקיס הרי לשני חדשים ג"ט ימים היינו חושש אחד מתשעה ועשרים וחדש אחד משלשים יוס וכשאנו עושין צצעה מליאים נדחה ראש השנה יוס אחד לאחר המולד ואס שמונה מליאים נדחה שני ימים ואס תשעה מליאים נדחה שלשה ימים:

בשבוע אחד ור"י פ"י בשבוע אחד נחלטים דבימי הסגירו אינו טמא דכתיב לא יסגירו כי טמא הוא אם בימי הסגירו טהור הוא: **שתי הלחם כו'**. האי תנא סבר דאין התנור מקדש דאליב יהיו נפסלות בלינה וזימה רסתם משנה במעילה בפרק חטאת העוף ס"ל דתנור מקדש דתנן התם ^[א] קריבו בתנור והוכשרו בו ובילינה וצ"ע ^[א] תוס':

^[א] מן מנחת דף טז ע"ב דצ"ס נעלמה מקשה זה מירשא אסופא ולפי משי"כ רצינו בעלמא שס דף מ"ז בשם המוס' מיושב קושא וז' ודו"ק.

היכא דראתה י"ח ימים או י"ג ימים דהתם ליכא לספוקי דהתם הויא זבא גמורה דאי כדאמרן לעיל הילכך מביאות קרבן ונאכל. ההוא דקאמרי מביאות קרבן ואינו נאכל ^[א] דהניא (בבביר דף טז) ר' יוסי בר יהודה אומר אשם תלוי נאכל חטאת העוף הבאה על הספק אינה נאכלת מ"ט הכא חדא ספיקא והכא חרי ספיקי. אשם תלוי אינו אלא ספק אחד ספק קודש ספק חולין לעזרה משום הכי נאכל ועוד משום הכי נאכל דאמרין מתנדב אדם (ובבבאי) אשם תלוי בכל יום שאם אינו בא על חטא וז' בא על חטא אחר אבל חטאת העוף יש בו שתי פייקות של איסור ספק חולין לעזרה וספק איסור נבילה משום דבבאי מליקא ואי חולין היא אית בה איסור נבלה הילכך מביאה קרבן ואינו נאכל: [חזון מפתחת שבת משבוע אחד דלא

אין נערכין פרק שני ערכין

נדות והתחילו צשמיני ימי זיצה וליזס שנים עשר הלכו להס מימי זצב חמשה נמצא שיכלו להס ימי זצב לסוף ששה ולסוף ^[א] ששה כלו ימי נדה חוזב והרי יצצה ^[א] [שצעה] נקיים לזיצה ושמיני זה תחילת נדה הוא והיינו ספק וקלקול גדול שלא תחזור לפתח נדמה עד לאחר י"ז יוס דהדרא והוא לא טועה שצמרה יוס אחד טמא ראיתי ואינו יודעת אס צצמי ואס צצמי זיצה ואס תפסוק לאחר ראיתי שמיני זה צצעה ימים ותראה ותראה לשמור יוס כנגד יוס תממיר עליה ונאמר שמא יוס שראתה צו סוף זיצה היה ועכשיו תחילת נדה הוא או אס תראה ג' ותראה נדות ארצעה ^[א] ימים תממיר עליה ונאמר שמא ארתו יוס שראתה צו ס' שצעה עשר נקיים כג"ל ומינת שמיני נתמק: ^[א] ד"ה שלשה עשר פסחה צצצב דשני יומא קמאי:

מוסף רש"י
ולא יתר על אחד עשר. חלו שני ימים טיזיס של ראש השנה כ"ו, וחי קשא"י צצצנה: דהא אין נאכלות עד מולאי צצצת, דלאוהו צצצת היו יוס הכפופים, הא לא קשאי, דלענין איליתי קדשים לילה הילך לאחר היום שצצב, כדאמר צצצוה וחו לאו צצו (צצצ, הילכך מתקריי י"א מנחות פ').

מבואר רש"י
ולא יתר על אחד עשר. חלו שני ימים טיזיס של ראש השנה כ"ו, וחי קשא"י צצצנה: דהא אין נאכלות עד מולאי צצצת, דלאוהו צצצת היו יוס הכפופים, הא לא קשאי, דלענין איליתי קדשים לילה הילך לאחר היום שצצב, כדאמר צצצוה וחו לאו צצו (צצצ, הילכך מתקריי י"א מנחות פ').

רבינו גרשום
[י"ב שבא ראיתי. הריא זבא גמורה לאכול קרבנה דחרי קמאי ושבטין סוף זיצה ור' דנדה וז' זבא השתא הריא זבא גמורה: פתחת שבועת. דהכי פשו מימי זיצה. וכ"ש חאורשת י"ב שבא ראיתי דהוריא זבא גמורה דבין קודס ימי נדה ובין לאחר ז' ימי נדה איכא לשווייה זבא גמורה ודוריא פתח ז'. דכר צצצרת לז' ימי נדה ד' ימים מוזני בחראי י"א פשו להו ז' ודוריי דקאמר שאין פתח ביוצנה פחות מזו: כ"י שאחר שתפסוק הללו ז' ימים תחזור לפתח נדחה דראי. שאם תראה יום אחד מונה ששה והוא ודוריא טהורה דראי כדכתיב שבעת ימים תהיה בנדחה ולא יותר: ותיבני שבעה נקיים ותישאתי לבליה. כמה נפשך דאפילו זבא גמורה הויא לא צריכה אלא ז' נקיים וחו לא צריכב ואס טהרה מוזהב: לחקונה [לייך] נדה ופתחת קא אביינל כלומר כולי האי דאמרין כדי לחקנה שחתזור לפתח נדחה דראי שלא תהא צריכה [למנות] בימי נדה ומשיב האמורא כל הטענות זצות במחיה (וחיי מצב אמר זבא גמורה) וחללא אינן אלא ספק זצות (גמורות) ספק נדות: וחו יום אחד שבא ראיתי שני ימים שבא ראיתי בת אייתי' קרבן חייא וחללא אינן אלא או ספק נדות או ספק שומרת יוס ודלא קרב בתחייא עד דראתה ג'

ימים וקא מעיילא חולין לעזרה: **אלא אימא** כל חצות השבועות וכו'. (כלומר מ"ט ימים טמא ראיתי ואיך דספק זבא גמורה הויא ספק נדה מביאות קרבן משום ספק זיצה): ואינו נאכל דהניא (בבביר דף טז) ר' יוסי בר יהודה אומר אשם תלוי נאכל חטאת העוף הבאה על הספק אינה נאכלת מ"ט הכא חדא ספיקא והכא חרי ספיקי. אשם תלוי אינו אלא ספק אחד ספק קודש ספק חולין לעזרה משום הכי נאכל ועוד משום הכי נאכל דאמרין מתנדב אדם (ובבבאי) אשם תלוי בכל יום שאם אינו בא על חטא וז' בא על חטא אחר אבל חטאת העוף יש בו שתי פייקות של איסור ספק חולין לעזרה וספק איסור נבילה משום דבבאי מליקא ואי חולין היא אית בה איסור נבלה הילכך מביאה קרבן ואינו נאכל: [חזון מפתחת שבת משבוע אחד דלא קתני אין פוחתין מד' חדשים מעוצרין דלא עוצדיין חסירין יוסר על שמונה אצל שמונה צצצתן ואל מפרש השמא ועולא מפרש לה לקמן ורב הונא אינה ליה דעולא: **דאס קן**. דעצדיין תשעה מליאים קדים אחי סיכהרא חדמא תלתא יומא קודס ר"ה צצין מולד תשרי יום לנמול תשרי הצא ד' ימים וח' שעות ותמע"ו חלקיס ואס מולד תשרי זה צתחילת ליל צצת נמצא מולד תשרי הצא צצמונה שעות ליום ^[א] ארצב צצצת וכשאנו מוסדרין החדשים אחד מלא ואחד חסר נקצב ראש השנה ציוס המולד סקסר מולדות הלצנה אחד מלא ואחד חסר שחדש צצנה תשעה ועשרים יוס וחאי ושמי ידות שעה וע"ג חלקיס הרי לשני חדשים ג"ט ימים היינו חושש אחד מתשעה ועשרים וחדש אחד משלשים יוס וכשאנו עושין צצעה מליאים נדחה ראש השנה יוס אחד לאחר המולד ואס שמונה מליאים נדחה שני ימים ואס תשעה מליאים נדחה שלשה ימים:

קדים

ימים וקא מעיילא חולין לעזרה: **אלא אימא** כל חצות השבועות וכו'. (כלומר מ"ט ימים טמא ראיתי ואיך דספק זבא גמורה הויא ספק נדה מביאות קרבן משום ספק זיצה): ואינו נאכל דהניא (בבביר דף טז) ר' יוסי בר יהודה אומר אשם תלוי נאכל חטאת העוף הבאה על הספק אינה נאכלת מ"ט הכא חדא ספיקא והכא חרי ספיקי. אשם תלוי אינו אלא ספק אחד ספק קודש ספק חולין לעזרה משום הכי נאכל ועוד משום הכי נאכל דאמרין מתנדב אדם (ובבבאי) אשם תלוי בכל יום שאם אינו בא על חטא וז' בא על חטא אחר אבל חטאת העוף יש בו שתי פייקות של איסור ספק חולין לעזרה וספק איסור נבילה משום דבבאי מליקא ואי חולין היא אית בה איסור נבלה הילכך מביאה קרבן ואינו נאכל: [חזון מפתחת שבת משבוע אחד דלא קתני אין פוחתין מד' חדשים מעוצרין דלא עוצדיין חסירין יוסר על שמונה אצל שמונה צצצתן ואל מפרש השמא ועולא מפרש לה לקמן ורב הונא אינה ליה דעולא: **דאס קן**. דעצדיין תשעה מליאים קדים אחי סיכהרא חדמא תלתא יומא קודס ר"ה צצין מולד תשרי יום לנמול תשרי הצא ד' ימים וח' שעות ותמע"ו חלקיס ואס מולד תשרי זה צתחילת ליל צצת נמצא מולד תשרי הצא צצמונה שעות ליום ^[א] ארצב צצצת וכשאנו מוסדרין החדשים אחד מלא ואחד חסר נקצב ראש השנה ציוס המולד סקסר מולדות הלצנה אחד מלא ואחד חסר שחדש צצנה תשעה ועשרים יוס וחאי ושמי ידות שעה וע"ג חלקיס הרי לשני חדשים ג"ט ימים היינו חושש אחד מתשעה ועשרים וחדש אחד משלשים יוס וכשאנו עושין צצעה מליאים נדחה ראש השנה יוס אחד לאחר המולד ואס שמונה מליאים נדחה שני ימים ואס תשעה מליאים נדחה שלשה ימים:

מסורת הש"ס

^[א] [ערכין כג: וש"נ חולין ו. וש"נ, צ] ר"ה ח, א מנחות ק: פסחים מז, ד) מנחות ק: פסחים מז, ט) שבת קלז, ו) [מלועז פרשה זז, א] ע"י ר"ה ת. דבש"י ועיין צ"ק.

הגהות הב"ח

^(א) רש"י ד"ה שנים עשר וכו' פחות מ"א יום או שמא תחילת נדה היא דכלו שנים עשר ימים ממנין האחרון ה' ימים של י"א שבין נדה לנדה שאם ראשון של שנים עשר תחילת נדה היה ראשון וכו' ואס נימי זיצה אס תפסוק לאחר ראיתי יום זה צצצת ימים וכו' שמא אותו יוס שראתה צו ס' שצעה עשר נקיים כג"ל ומינת שמיני נתמק: ^(א) ד"ה שלשה עשר פסחה צצצב דשני יומא קמאי:

מוסף רש"י

ולא יתר על אחד עשר. חלו שני ימים טיזיס של ראש השנה כ"ו, וחי קשא"י צצצנה: דהא אין נאכלות עד מולאי צצצת, דלאוהו צצצת היו יוס הכפופים, הא לא קשאי, דלענין איליתי קדשים לילה הילך לאחר היום שצצב, כדאמר צצצוה וחו לאו צצו (צצצ, הילכך מתקריי י"א מנחות פ').

רבינו גרשום

[י"ב שבא ראיתי. הריא זבא גמורה לאכול קרבנה דחרי קמאי ושבטין סוף זיצה ור' דנדה וז' זבא השתא הריא זבא גמורה: פתחת שבועת. דהכי פשו מימי זיצה. וכ"ש חאורשת י"ב שבא ראיתי דהוריא זבא גמורה דבין קודס ימי נדה ובין לאחר ז' ימי נדה איכא לשווייה זבא גמורה ודוריא פתח ז'. דכר צצצרת לז' ימי נדה ד' ימים מוזני בחראי י"א פשו להו ז' ודוריי דקאמר שאין פתח ביוצנה פחות מזו: כ"י שאחר שתפסוק הללו ז' ימים תחזור לפתח נדחה דראי. שאם תראה יום אחד מונה ששה והוא ודוריא טהורה דראי כדכתיב שבעת ימים תהיה בנדחה ולא יותר: ותיבני שבעה נקיים ותישאתי לבליה. כמה נפשך דאפילו זבא גמורה הויא לא צריכה אלא ז' נקיים וחו לא צריכב ואס טהרה מוזהב: לחקונה [לייך] נדה ופתחת קא אביינל כלומר כולי האי דאמרין כדי לחקנה שחתזור לפתח נדחה דראי שלא תהא צריכה [למנות] בימי נדה ומשיב האמורא כל הטענות זצות במחיה (וחיי מצב אמר זבא גמורה) וחללא אינן אלא ספק זצות (גמורות) ספק נדות: וחו יום אחד שבא ראיתי שני ימים שבא ראיתי בת אייתי' קרבן חייא וחללא אינן אלא או ספק נדות או ספק שומרת יוס ודלא קרב בתחייא עד דראתה ג'

ימים וקא מעיילא חולין לעזרה: **אלא אימא** כל חצות השבועות וכו'. (כלומר מ"ט ימים טמא ראיתי ואיך דספק זבא גמורה הויא ספק נדה מביאות קרבן משום ספק זיצה): ואינו נאכל דהניא (בבביר דף טז) ר' יוסי בר יהודה אומר אשם תלוי נאכל חטאת העוף הבאה על הספק אינה נאכלת מ"ט הכא חדא ספיקא והכא חרי ספיקי. אשם תלוי אינו אלא ספק אחד ספק קודש ספק חולין לעזרה משום הכי נאכל ועוד משום הכי נאכל דאמרין מתנדב אדם (ובבבאי) אשם תלוי בכל יום שאם אינו בא על חטא וז' בא על חטא אחר אבל חטאת העוף יש בו שתי פייקות של איסור ספק חולין לעזרה וספק איסור נבילה משום דבבאי מליקא ואי חולין היא אית בה איסור נבלה הילכך מביאה קרבן ואינו נאכל: [חזון מפתחת שבת משבוע אחד דלא קתני אין פוחתין מד' חדשים מעוצרין דלא עוצדיין חסירין יוסר על שמונה אצל שמונה צצצתן ואל מפרש השמא ועולא מפרש לה לקמן ורב הונא אינה ליה דעולא: **דאס קן**. דעצדיין תשעה מליאים קדים אחי סיכהרא חדמא תלתא יומא קודס ר"ה צצין מולד תשרי יום לנמול תשרי הצא ד' ימים וח' שעות ותמע"ו חלקיס ואס מולד תשרי זה צתחילת ליל צצת נמצא מולד תשרי הצא צצמונה שעות ליום ^[א] ארצב צצצת וכשאנו מוסדרין החדשים אחד מלא ואחד חסר נקצב ראש השנה ציוס המולד סקסר מולדות הלצנה אחד מלא ואחד חסר שחדש צצנה תשעה ועשרים יוס וחאי ושמי ידות שעה וע"ג חלקיס הרי לשני חדשים ג"ט ימים היינו חושש אחד מתשעה ועשרים וחדש אחד משלשים יוס וכשאנו עושין צצעה מליאים נדחה ראש השנה יוס אחד לאחר המולד ואס שמונה מליאים נדחה שני ימים ואס תשעה מליאים נדחה שלשה ימים:

^(א) נראה דצ"ל אסור להניחו כמות שהוא משום חזון קדשים אלא או בקטורה וכו' ופי' בתמורה נל תנשעו דתלוקין מ"ק ור"י מה.